

Arrest

nr. 127 510 van 28 juli 2014
in de zaken RvV X en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn en haar minderjarig kind X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 en 3 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, loco advocaat T. HERMANS, en advocaat A. VANHOECKE, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster kwam op 25 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 6 september 2010, nr. 47 822)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 oktober 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 27 mei 2011, nr. 62 275).

1.4. Eerste verzoekster diende op 22 oktober 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Eerste verzoekster diende op 22 november 2010 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19) in functie van haar dochter die Nederlands staatsburger is.

1.6. De burgemeester van de gemeente Merchtem trof op 29 maart 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing stelde de Raad de afstand van het geding vast (RvV 13 juli 2011, nr. 64 701).

1.7. Op 30 augustus 2011 diende verzoekster wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De burgemeester van de gemeente Merchtem trof op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 december 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 27 april 2012, nr. 80 529).

1.10. Eerste verzoekster diende op 13 maart 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Eerste verzoekster diende op 1 maart 2013 opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.13. Op 24 september 2013 diende eerste verzoekster nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.14. Eerste verzoekster diende op 20 november 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10 en 1.14 vermelde aanvragen onontvankelijk werden verklaard. Eerste verzoekster werd hiervan op 12 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2012 en 20.11.2013 werden ingediend door ;

N.(...) R.(...) B.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit; Congo (Dam. Rep.)

en haar minderjarig kind:

M.(...), geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Nederland

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij vreest voor haar laven, indien zij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst, dat zij nog steeds gezocht wordt en dat zij vreest dat men haar zal doen 'verdwijnen', dat er berichten zijn over terreur en geweld in Congo, dat zij vreest slachtoffer te worden van discriminaties, racistische aanslagen, beledigingen en bedreigingen en dat zij niet zal beschermd worden door politie of overheid, maar zij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Een loutere vage verwijzing naar mensenrechtenrapporten is in dat opzicht onvoldoende. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van haar minderjarige dochter, die waarschijnlijk zal worden afgewezen, omdat een van de voorwaarden niet vervuld is, wat strijdig zou zijn met het Chen Arrest. De aanvraag gezinshereniging die verzoekster heeft ingediend op 24.09.2013, werd afgewezen middels een bijlage 20, haar betekend op 06.02.2014. Het indienen van een aanvraag art 9bis kan echter niet aangewend worden om de voorwaarden van de procedure gezinshereniging te omzeilen, noch als een soort beroep tegen de beslissing die genomen werd in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Betrokkene kan hiertoe de geëigende beroepsprocedure volgen. Het feit dat verzoekster een dochter heeft die de Nederlandse nationaliteit bezit, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Zij toont immers op geen enkele wijze aan dat het kind haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst of een derde land waar zij kan verblijven, teneinde de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Betrokkene roept in dat het kind sinds haar geboorte op het Belgisch grondgebied verblijft en niet kan opgevoed worden door de vader. Zij toont echter niet aan waarom dit een terugkeer zou verhinderen. Betrokkene was steeds op de hoogte van het feit dat haar verblijfssituatie precair was en dat zij mogelijks België zou moeten verlaten, samen met haar kind.

De ingeroepen schending van art. 2, 3, 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind ton evenmin weerhouden worden. Wat art. 2 van het IVRK betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat het kind gediscrimineerd zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of een derde land waar zij kan verblijven. Wat artikel 3 van het IVRK betreft, dient opgemerkt te worden dat aan dit artikel geen directe werking kan worden toegeschreven: 'Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1096, nr. 50.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).' (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 106.055 van 28.06.2013) Het vermelden van art. 10 van het IVRK kan ook niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien verzoekster niet aantoont dat het kind haar ergens land, namelijk Nederland, niet zou kunnen binnen komen. Bovendien haalt betrokkene zelf aan dat het kind niet opgevoed wordt door de vader, die de Nederlandse nationaliteit bezit. Betrokkene haalt aan dat het kind in de best mogelijk gezondheidstoestand moet kunnen verkeren, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat dit niet het geval zou zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst of een derde land waar zij kan verblijven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verzoekster haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, om dat zij er niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen, dat zij er niet over een veilige verblijfplaats zou beschikken en in een compleet uitzichtloze situatie zal terechtkomen zonder familie, huisvesting en financiële middelen. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, geldt dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont niet aan waarom zij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat verzoekster geen familie, noch vrienden en kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene desgewenst beroep kan doen op het vrijwillig terugkeerprogramma. Bijna elke migrant — zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Dat de middelen die ter beschikking gesteld worden door de 10M moeten terugbetaald worden indien zij binnen de vijf jaar naar België terugkeert, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien dit voor alle vreemdelingen geldt en betrokkene niet niet aantoont waarom zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene roept in dat zij zal geconfronteerd worden met technische problemen bij de administratie en corrupte ambtenaren, Zij legt geen enkel bewijsstuk voor dat deze bewering kan staven. Bovendien dient betrokkene zich, om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen, te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post en niet tot de Congolese autoriteiten.

Het feit dat het kind hier kleuteronderwijs volgt, wat gestaafd wordt met een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene ni et aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst "te vinden is. Bovendien gaat het enkel over kleuteronderwijs.

Wat de vermeende schending van het gezinsleven betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat-het kind haar niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het gezinsleven. Derhalve is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene - namelijk dat zij sinds januari 2009 in België verblijft; dat zij zich integreert; dat zij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaafd wordt met een gesco-werkervaringsplusplan, een arbeidsovereenkomst en enkele loonfiches; dat zij lessen Nederlands gevolgd heeft; dat zij een beroepsopleiding gevolgd heeft; dat zij een attest van inburgering behaald heeft; dat zij deelnam aan het project 'samen inburgeren'; dat zij Frans spreekt; dat zij hier sociale contacten heeft; dat zij een vertrouwd gegeven zou geworden zijn in haar buurt en zou getuigen van een grote burgerzin;

dat zij schulden binnen een redelijke termijn zou terugbetalen en dat zij op een bescheiden en verantwoordelijke wijze zou leven; dat zij overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld, De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende op 26.01.2009 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 08.09.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk een jaar en

ongeveer 6,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 69960 van 02.10.2000)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

2.2. Verzoeksters dienden zowel op 2 april 2014 als op 3 april 2014 verzoekschriften in tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 maart 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2012 en 2013 onontvankelijk worden verklaard. Terloops dient te worden opgemerkt dat beide verzoekschriften, die onontvankelijk zijn ratione temporis, werden ingediend onder het regime van de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand.

2.3. Aangezien twee ontvankelijke verzoekschriften voorliggen die gericht zijn tegen een identieke bestreden beslissing, worden ze, overeenkomstig de hierboven geciteerde wetsbepaling, van rechtswege gevoegd en zal de Raad het meest recente verzoekschrift behandelen tenzij de verzoekende partijen uitdrukkelijk aangeven dat zij het eerst ingediende verzoekschrift wensen behandeld te zien.

2.4. Ter terechtzitting pleegden de raadvrouwen van verzoeksters uitvoerig overleg en stelden voor dat het verzoekschrift van 3 april 2014, dat door advocaat Vanhoecke werd ingediend, conform de wetsbepaling door de Raad onderzocht zal worden.

Verzoeksters worden geacht afstand te doen van het door hen op 2 april 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring.

2.5. Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, waardoor zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Tweede verzoekster, die geboren is in 2009, is slechts 5 jaar oud en beschikt gezien haar jonge leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om op zelfstandige wijze een beroep bij de Raad aanhangig te maken. Zij dient hierbij dus vertegenwoordigd te worden door haar ouders of voogd.

3.2. Aangezien in het initiële verzoekschrift nergens gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster zou optreden in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter, dient te worden vastgesteld dat het beroep in hoofde van M. niet ontvankelijk is wegens het gebrek aan de vereiste procesbekwaamheid in hoofde van de verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert eerste verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de

artikelen 2, 3 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

Buitengewone omstandigheden

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van de Congo.

(i) Verzoekers hebben een duurzame binding opgebouwd met België en zijn alhier perfect geïntegreerd.

Zij hebben geen enkele binding met Congo.

Verzoekster spreekt Frans, volgde cursus Nederlands, integratiecursus, beroepsopleiding en heeft steeds gewerkt.

Zij is momenteel zwanger en in ziekteverlof.

Haar dochter, van Nederlandse nationaliteit, is alhier schoolgaand in haar moedertaal het Nederlands.

Het is duidelijk dat indien in leven dat zij nu hebben op het Belgische grondgebied een breuk wordt gemaakt omdat verzoekers hun regularisatievraag zouden dienen in te dienen in de Congo dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mede brengt.

Verzoekers vinden hun psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied en hebben geen elke binding met de Congo.

Verzoekster heeft trouwens geen familie, noch woning, noch job in Congo. Zij zou in een totale willekeur worden gestort.

De werkloosheidsgraad in Congo is erbarmelijk. Ook is het aldaar compleet niet veilig.

(ii) Dient ook nog benadrukt [M.] schoongaand is in België in het Nederlands. Dit is van primordiaal belang, met het oog op hun toekomstige tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Een terugkeer naar de Congo zou betekenen dat zijn het lopende schooljaar niet kan afmaken.

Ook zou dit betekenen dat zij dient te studeren in het Frans, terwijl haar moedertaal Nederlands is.

Privé-school in het Nederlands of privé-school met degelijke opleiding in Congo, is onbetaalbaar.

Staatsscholen bieden geen hoogwaardige opleidingen in Congo, noch opleiding in het Nederlands.

Het kind zal dus niet meer naar school in het Nederlands kunnen gaan, noch een correcte scholingsgraad kunnen genieten en zijn schoolgaan ten onrechte worden verbroken. Dit komt zijn integratie en oefenen van de Nederlandse taal niet ten goede!

In elk geval is het volgen van school in het Nederlands in Congo onbeschikbaar, in elk geval onbetaalbaar!

Het kind van verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, heeft uiteraard recht school te volgen in zijn moedertaal.

Ook is hoogwaardige vorming in Congo onbetaalbaar.

Het abrupt afbreken van haar opleiding, betekent zij bij haar terugkomst naar België haar schooljaar van meet af aan dient over te doen, haar Nederlandse taal een grote achterstand zal kennen en ook haar opleidingsniveau een grote achterstand zal kennen.

Wanneer zij dan terug kunnen komen naar België is bovendien onzeker. Mogelijks zullen zij dan ook nog de volgende schooljaren niet tijdig kunnen starten.

Het abrupt afbreken haar opleiding is een zeer moeilijk te herstellen nadeel en dan ook totaal niet verantwoord. Het afmaken van haar opleiding in het Nederlands is van primordiaal belang in de huidige maatschappij en werkt bovendien een totale integratie in de hand.

(iii) Verder dient er ook nog op gewezen dat verzoekers in België een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen.

Verzoekers hebben door hun verblijf in België, hun hecht gezinsleven en sociaal leven in België, geen affectieve band met de Congo.

Verzoekers zijn volledig geïntegreerd in België.

Trouwens is verzoekster heden zwanger van haar nieuwe vriend (van Nederlandse nationaliteit) met wie zij een vaste duurzame relatie heeft.

Een terugkeer naar de Congo zou het sociaal en gezinsleven van verzoekers ten zeerste verstoren.

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Congo. Een terugkeer zou ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM schenden.

(iv) Tenslotte hebben verzoekers bij een terugkeer naar Congo alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Uit de officiële informatie omtrent Congo blijkt dat aldaar nog steeds willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk procès, zegen vieren.

Ook is de gezondheidszorg in Congo erbarmelijk.
Verder zal het feit dat het kind [M.] de Nederlandse nationaliteit heeft ook aanleiding geven tot diverse administratieve en sociale problemen in Congo en discriminaties. Zij zal niet kunnen genieten van gezondheidszorg met steun, van opleiding zonder exorbitante prijs, eds...
Zij zal moeilijk kunnen deelnemen aan het gemeenschapsleven en worden gediscrimineerd.
Waar de vader van het kind [M.] geen bezoekreht heeft op het kind en het kind volledig alleen opgevoed wordt door de moeder, kan het kind uiteraard niet alleen achtergelaten worden in België om verzoekster toe te laten de aanvraag te doen in Congo.
Het kind dient in casu verzoekster te vergezellen naar Congo, wat de DVZ niet ontkent.
Evenwel riskeert het aldaar discriminatie en alle problemen van dien.
Haar kind mee doen naar Congo is gevaarlijk en onverantwoord in het licht van zijn opvoeding en scholing.
Verder heeft verzoekster niets of niemand om op terug te vallen bij een terugkeer naar Congo. Zij zal aldaar niet over ene veilige verblijfplaats beschikken en in een uitzichtloze situatie terecht komen zonder familie, huisvesting en financiële middelen.
Ook zijn de tewerkstellingsmogelijkheden in Congo erbarmelijk. Alle internationale verslagen attesteren de buitensporige werkloosheidsgraad in Congo.
Verzoekers kunnen in geen geval terugkeren naar Congo om aldaar de aanvraag 9bis te doen, daar zij alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor hun leven en ook voor het leven van hun kinderen gezien de compleet onveilige situatie aldaar.
Voor het overige verwijzen verzoekers naar artikel 2,3,10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 3 EVRM en artikel 1 van het Verdrag tegen foltering New York dd. 10.012.1984.
Gelet bovenstaande, is het zonder meer duidelijk dat van verzoekers niet kan worden verwacht hun regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.
Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.
Verzoekers hebben nooit trouwens tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.
Een terugkeer van verzoeker naar de Congo is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn.
Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.
Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in de Congo.
De DVZ nam bovenstaande redenen ten onrechte niet in overweging.
Gegrontheid van de regularisatieaanvraag
Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.
Verzoekers vorderden om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om hun bijzondere band met België.
Verzoekers baseren zich hiervoor op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955, artikel 2,3,10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 3 EVRM en artikel 1 van het Verdrag tegen foltering New York dd. 10.012.1984.
Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.
Zowel het samenleven zelf als de plaats waar het gezin verblijft zijn componenten van éénzelfde gezinsleven.
Verzoekers hebben geen sociale binding meer met de Congo.
Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.
Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip "privé-leven" ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.
Verzoekers hebben in deze vele jaren in België een grote kennis-vriendenkring opgebouwd.
Verzoekers vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.
Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds geïntegreerd in België.
Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Hierbij stelt verzoekster het volgende:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen om de aanvraag in België te doen. Voor het overige motiveert zij op geen enkele wijze haar beslissing.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

"Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Door de beslissing zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de schoolopleiding van [M.] inhouden. Ook het sociaal leven en arbeidsleven van verzoekster zou ten eerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Bovendien is een terugkeer totaal onveilig. Verzoekers zijn ondertussen meer dan 5 jaar in België. [M.] van Nederlandse nationaliteit loopt hier school in haar taal het Nederlands. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.4. In haar vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755)."

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers. Verzoekers hebben geen sociale binding met hun geboorteland. Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Een terugkeer naar Congo zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven en schoolgaan abrupt wordt afgebroken en hun familieleven en schoolopleiding ten eerste worden verstoord, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze 5 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

A De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277).

Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing het artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster twee loonfiches toe en een attest van Symbio inzake arbeidsongeschiktheid

4.5. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling, die betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal, zou schenden.

4.6. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder verder, omwille van hun inhoudelijke samenhang, gezamenlijk behandeld:

4.7. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

4.10. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.11. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.12. Uit de aanvragen om machtiging tot verblijf die respectievelijk op 13 maart 2012 en 20 november 2013 werden ingediend bij de burgemeester van de gemeente Merchtem en die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

(...)

De verwijdering van de eiseres van haar Europese kind zou in tegenspraak zijn met de internationale verdragen met betrekking tot de mensenrechten in die mate dat het kind in België werd geboren en er sinds haar geboorte op een ononderbroken manier heeft verblijven.

Zij is hooguit 2 en een half jaar oud en kan voor het ogenblik niet opgevoed worden door haar vader. Het kind van de eiseres moet aldus beschouwd worden als een rechthebbende, waarvan de belangen verschillen van die van de ouders en het is belangrijk op administratief gebied de sociale en gezinstoestand te bestendigen. Op dit vlak is het zo dat, voor welke reden dan ook, de moeder in een precaire juridische en administratieve situatie zou terechtkomen, het kind daar de gevolgen van zou ondervinden en dit moet ten alle prijs vermeden worden.

Allereerst en prioritair dient vooral het belang van het kind in haar welzijn en in haar familiale en culturele ontwikkeling in België beschermd te worden, zonder rekening te houden met de juridische toestand van de ouders.

In dit opzicht bevestigen de artikelen 2 en 3 van het Verdrag met betrekking tot de rechten van het kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 (waarvan België deelnemer is) het volgende:

"Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour que l'enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanctions motivées par la situation juridique de ses parents..." et "dans toutes les décisions qui concernent les enfants... l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale"

Het artikel 10 van hetzelfde Verdrag bepaalt het volgende : "Conformément à l'obligation incombant aux Etats parties en vertu du paragraphe 1er de l'article 9, toute demande faite par un enfant ou ses parents en vue d'entrer dans un Etat partie ou de le quitter aux fins de réunification familiale est considérée par les Etats parties dans un esprit positif, avec humanité et diligence. Les Etats parties veillent en outre à ce que la présentation d'une telle demande n'entraîne pas de conséquences fâcheuses pour les auteurs de la demande et les membres de leur famille ».

Dit verdrag (VRK, 1989), waarvan de ratificatie quasi universeel is, houdt het recht van het kind in om in de best mogelijke gezondheidstoestand te kunnen verkeren (blz. 187). Zij voorziet eveneens in een beschermend kader dat toepasbaar is voor alle kinderen en dat als volgt luidt:

"Les Etats Parties s'engagent à respecter les droits qui sont énoncés dans la présente Convention et à les garantir à tout enfant relevant de leur juridiction, sans distinction, aucune, indépendamment de toute considération de race, de couleur, de sexe, de langue, de religion, d'opinion politique ou autre de l'enfant ou de ses parents ou représentants légaux, de leur origine nationale, ethnique ou sociale, de leur situation de fortune, de leur incapacité, de leur naissance ou de toute autre situation " (blz. 188).

Eveneens uit zorg voor de toekomst van haar minderjarig kind en in de hoedanigheid als wettelijke voogd en verantwoordelijke ouder, vraagt de eiseres hierbij deze bepalingen toe te passen op haar minderjarig kind. Het is haar wil in een land te blijven dat zij als het hare beschouwd en met het oog op het verkrijgen van dezelfde kansen tot slagen voor haar kind zoals voor alle andere Belgische kinderen, d.w.z., haar opleiding verder te kunnen zetten, onderwijs en aangepaste scholing te verkrijgen. Dit maakt het vanuit het standpunt van de eiseres onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst om er bij de verantwoordelijke autoriteiten bij de bevoegde Belgische diplomatieke de nodige vergunningen aan te vragen.

Een dergelijke terugkeer, zelfs van korte duur, zou dit kind het recht ontzeggen om te verblijven binnen een lidstaat van de Europese Unie, daar waar een Europees kind nooit verplicht kan worden België te verlaten zonder het akkoord van zijn voogden of eender welke persoon die het ouderlijk toezicht op hem uitoefent.

(...)"

"(...)

Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998 kunnen buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

In casu is er inderdaad sprake van buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit België kunnen verantwoorden.

De interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen 'verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland' impliceert respectievelijk een 'stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is' en een Voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand'.

Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

In casu betekent dit dat verzoekende partij haar aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in haar land van herkomst, ni. Congo

De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland, is immers onmogelijk aangezien verzoekende partij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land.

Bovendien heeft zij met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen.

Eén van de belangrijkste redenen waarom verzoekende partij haar aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst, is omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schendig zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een menonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoekende partij voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Verder is het zo dat verzoekende partij geïntegreerd is in België, hier vrienden en kennissen heeft, hier zocht naar werkt en bij het OCMW Merchtem kon werken. Daarnaast heeft zij nog lopende verblijfprocedures en het zou zodoende onlogisch en onredelijk zijn om van haar te verwachten dat zij alles in België (inclusief de nog lopende verblijfsprocedures) in de steek zouden laten om deze aanvraag vanuit haar land van herkomst te gaan doen.

Een andere belangrijke reden waarom het voor verzoekende partij onmogelijk is om naar Congo terug te keren, is dat zij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen (cfr. eerder).

Verzoekende partij beschikt dus momenteel over geen enkele plaats of familie waar zij VEILIG zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag. Een terugkeer naar Congo zou verzoekende partij in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Het zou voor haar elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand haar enig toekomstperspectief zou kunnen bieden.

Haar angst voor een genoodzaakte terugkeer probeert zij telkens te verdringen door de overtuiging dat zij, net als iedereen, recht heeft op een menswaardig bestaan. Verzoekende partij kan onmogelijk terugkeren.

Het is voor verzoekende partij verder onmogelijk om de terugreis naar Congo te bekostigen, om van daaruit haar aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren.

De kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer zij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert. Uiteraard dient zij ook over het nodige geld te beschikken om haar verblijf in Congo te kunnen financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.

Bovendien moet gewezen worden op het feit dat het in Congo niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken... gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar haar land van herkomst.

De dochter van verzoekende partij, heeft de nederlandse nationaliteit en gaat in België naar school. Verzoekende partij verplichten om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen, zou bijgevolg ook voor haar dochter nefaste gevolgen hebben.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998)

Het is perfect begrijpelijk dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor haar terugkeer naar Congo, nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.

De situatie in Congo is tot op heden immers geenszins genormaliseerd. Nog dagelijks verdwijnen en sterven in Congo meerdere mensen tengevolge van politieke vervolging en onderdrukking door de overheid.

Verzoekende partij verwijst overigens naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben.

De cijfers spreken voor zich, en kunnen moeilijk betwist worden.

Angst om terug te keren, en opnieuw het slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, enz

Het is klaar en duidelijk dat, indien verzoekende partij voor haar aanvraag dient terug te keren naar Congo, haar leven met zekerheid groot gevaar loopt : niet alleen zal zij met zekerheid geconfronteerd worden met de personen die haar eerder reeds problemen bezorgden, doch belangrijker is nog dat zij vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dient te verwachten ...

Verzoekende partij wordt in Congo niet beschermd door politie of overheid, zodat de kans zeer klein is dat verzoekende partij zich zal kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werd.

Het hoeft geen betoog dat een gedwongen terugkeer voor verzoekende partij betekent dat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die dient te worden vermeden.

Gelet op alle aangehaalde elementen, mag worden aangenomen dat verzoekende partij minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zal krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt haar woonst in Merchtem als haar enige thuis, en haar vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

*Verzoekende partij meent dan ook dat zij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om haar aanvraag conform artikel 9, 2de lid Vr.W. in te dienen.
(...)"*

4.13. In haar tweede middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Uit de hierboven weergegeven uittreksels uit haar aanvragen om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster zich met betrekking tot de buitengewone omstandigheden baseerde op de situatie van haar kind, op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst, haar integratie in België, de kosten voor een terugkeer naar Congo, het gebrek aan ondersteuning aldaar en de duur van de procedure in Congo. In de bestreden beslissing wordt op al deze elementen ingegaan. Naar aanleiding van het aangehaalde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Congo wordt in de beslissing gesteld dat het aan verzoekster is om "op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Een loutere vage verwijzing naar mensenrechtenrapporten is in dat opzicht onvoldoende. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties". Met betrekking tot de situatie van haar dochter wordt in de beslissing gesteld dat "het feit dat verzoekster een dochter heeft die de Nederlandse nationaliteit bezit, (...) op zich geen buitengewone omstandigheid (vormt). Zij toont immers op geen enkele wijze aan dat het kind haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst of een derde land waar zij kan verblijven, teneinde de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.(...) Het feit dat het kind hier kleuteronderwijs volgt, wat gestaafd wordt met een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien gaat het enkel over kleuteronderwijs. Wat de vermeende schending van het gezinsleven betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het kind haar niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer." Ingevolge de aangevoerde integratie in België wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze elementen "betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980". Wat de praktische moeilijkheden bij terugkeer betreft, wordt in de beslissing gesteld dat "deze elementen (...) niet weerhouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid, aangezien voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, geldt dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen.(...) Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat verzoekster geen familie, noch vrienden en kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. (...) Betrokkene roept in dat zij zal geconfronteerd worden met technische problemen bij de administratie en corrupte ambtenaren, Zij legt geen enkel bewijsstuk voor dat deze bewering kan staven. Bovendien dient betrokkene zich, om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen, te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post en niet tot de Congolese autoriteiten." Verzoekster kan geenszins worden gevolgd waar zij oppert dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk voorbijgaat aan de concrete gegevens van de huidige zaak. Er wordt immers nadrukkelijk ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde argumenten en de beslissing is zeker niet opgesteld in stereotiepe en algemene bewoordingen. Verzoekster blijft trouwens in gebreke aan te duiden welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing over het hoofd zou hebben gezien en welke invloed de door verzoekster aan haar

verzoekschrift toegevoegde stukken (verzoekschrift, bijlage 3) zouden hebben op de overwegingen uit de bestreden beslissing.

4.14. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster zich in haar eerste middel beperkt tot het herformuleren van de argumenten die zij in het kader van haar aanvragen om machtiging tot verblijf had ingeroepen (zie punt 4.12). In de eerste plaats dient te worden aangestipt dat de argumenten met betrekking tot de gegrondheid van de aanvragen geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing waarbij deze aanvragen onontvankelijk werden verklaard en daardoor irrelevant overkomen. Het komt verder niet aan de Raad toe om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid de geherformuleerde buitengewone omstandigheden in de plaats van het bestuur te gaan beoordelen (cf. RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611). In tegenstelling tot wat verzoekster in haar eerste middel beweert, werden de aangevoerde elementen wel degelijk in overweging genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris (zie punt 4.13). Het is verzoekster zelf die in gebreke blijft om aan te tonen dat de overwegingen uit de bestreden beslissing niet zouden voldoen. Tenslotte dringt zich de vaststelling op dat het louter herformuleren van de *“buitengewone omstandigheden”* zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing hierbij te betrekken onmogelijk kan volstaan om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de in het middel opgesomde internationale verdragsbepalingen of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.15. Waar verzoekster de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, merkt de Raad op dat zij de vermeende disproportionaliteit verbindt aan een terugkeer naar haar land van herkomst en de ‘onherstelbare schade’ voor de schoolopleiding van haar dochter. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van verzoekster naar haar land van herkomst inhoudt en dat het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enkel betekent dat zij deze moet indienen via de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Verzoekster maakt de onherstelbare schade niet aannemelijk waardoor zij evenmin aantoont dat het disproportioneel zou zijn om haar de verplichting op te leggen om haar aanvraag in te dienen via de geëigende procedure, die desgevallend gepaard kan gaan met een tijdelijke afwezigheid van het Belgisch grondgebied.

4.16. Het in het vierde middel aangevoerde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met de bestreden beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk werden verklaard, werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van verzoekster of van haar dochter van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van het privé- en gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

4.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2, 3 en 10 van het IVRK, van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag, of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel

36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 149 882 en RvV 149 884 worden van rechtswege gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak RvV 149 882.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN